

DAGGRY

**"EFTERDI VI MODTAGE
ET RIGE, SOM IKKE KAN
RYSTES."**

—HEBÆERNE 12:28

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE.

JANUAR—FEBRUARI 1958

Daggry

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

Nr. 1-2

JANUAR-FEBRUAR 1958

28. Årgang

INDHOLD:

Tanker ved et nyt år.....	1
„Forventende det salige håb“.....	4
Genopbygning efter Bibelen.....	13
Meddelelser	19

Tanker ved et nyt år

Lovprisning fra taknemmelige hjerter til al god gaves giver skulle ved det nye års begyndelse være den alt overvejende følelse hos den store konges børn — lovprisning for alle hans velgerninger, ikke mindst for de overmåde store og dyrebare løfter, som strækker sig til alle, der er under det dyrebare blod og helt indviet til Guds vilje.

Som en gnier ofte tæller det guld, han elsker og derved kommer til at værdsætte det højere og højere, således skulle Guds børn tælle og gennemtænke Herrens velgerninger, så at de kommer til at værdsætte dem højere for hver dag. Den helt indviede sjæl vil i lyset af Guds ord finde grund til taknemmelighed netop for de ting, som han en gang ville have regnet for ulykker. Han har jo erfaret, at alle ting tjener dem til gode, som elsker Gud. Han, som har givet os Kristus frit, skulle han ikke også med ham og gennem ham skænke os alle ting? (Rom. 8:32). Derfor finder de,

der har taget imod Guds »uudsigelige gave«, overflødig grund til taknemmelighed og glæde. I ham har de forjættelse ikke blot for det liv, som kommer, men også for det nuværende (1. Tim. 4:8), og derfor synger de:

»Kristus i fattigdom, Kristus i rigdom,
Kristus i sundhed, Kristus i Sygdom,
Kristus i glæden, Kristus i sorgen,
Kristus i dag, og Kristus i morgen,
Kristus min frelser, min ven og min fred,
Kristus min skat i al evighed.«

Lad os ikke alene prise Herren for vore personlige velsignelser og privilegier, men også som medlemmer af hans menighed takke for hans nåde og gunst imod hans folk; takke fordi vi må være små medarbejdere sammen med Gud i hans store frelsesplan; takke for det privilegium at måtte dele vor Frelasers forsmædelse og således udfylde, hvad der fattes i Kristi trængsler (Kol. 1:24); og takke for den herlige udsigt, at de, som lider med ham, også skal regere med ham, om vi forbliver tro indtil enden. Lad os også være taknemmelige for, at medens mørket sænker sig over jorden, er »vi brødre ikke i mørke«, og de ting, som forårsager, at menneskenes hjerter forsmægter af frygt for det, der kommer over jorderige, er for os beviser på, at vor forløsning er nær og får os til at opløfte vore hoveder med håb og vore hjerter med glæde.

Omstændighederne kan skifte, forhåbninger eller helbred kan glippe, fortrolige venner kan blive kolde, ja endog blive fjender, fattigdom og mangel på livets fornødenheder kan stirre nogle i øjnene; og dog behøver intet af alt dette at hindre den sande kristne i at få et lykkeligt år.

For de verdslige vil dette være uforståeligt og umuligt, thi verden har ingen kilder, hvoraf den kan øse trøst, fred og glæde. Og dens nød og fortvivlelse vokser, jo mere kundskab og forfinelse forøger de jordiske goder. Men Guds børn har noget mere end

jordiske venner, jordiske glæder og håb. *De er rige*, hvorledes deres ydre forhold end former sig. De er rige, idet deres syndegæld er betalt for dem, rige i forvisningen om, at deres nuværende erfaringer alle er under Guds visdoms og kærligheds overøpsyn, rige i fremtidshåb, når de tålmodigt udholder deres prøvelser og erfaringer. Gud bereder dem for en fremtidig ærefuld gerning, og således er de i stand til at regne de trængsler, som tidligere ville have knust dem, for »*kortvarige og lette*« og se, at de udvirker for dem »*over al måde og mål en evig vægt af herlighed*«. Således kan de være i stand til at vende deres blik fra de synlige timelige ting mod de usynlige og evige ting. Og hvad end de kan eje af jordiske goder, modtager de det med taknemmelighed og erkender, at de ikke er mere værdige eller har fortjent det mere end de millioner, som ikke er så begunstigede. Og hvad savn de end måtte udholde, så forstår de, at alle de trofaste ned igennem tiderne har været formanet til at »*lide ondt som gode Kristi stridsmænd*«, og at vor velsignede Frelser og hans apostle fornægtede sig selv og udholdt hunger, tørst, tab og berøvelse af alt, og dog, skønt fattige, gjorde de mange rige (2. Kor. 6:10). I hvilke forhold de end er, kan de høre Guds ord tale til dem: »*Alle ting er eders; men I er Kristi, og Kristus er Guds.*«

Hemmeligheden ved et lykkeligt liv ligger i, at den kristne kender og stoler på den himmelske Fader og den himmelske Brudgom. Hvor mange kan ikke ved at se tilbage vidne om, at ikke alene deres åndelige, men også deres fysiske vel tog til fra den gang, de fandt Herren som en nærværende hjælp og hørte hans røst:

»*Kast al eders sorg på Herren, thi han har omsorg for eder*« — 1. Pet. 5:7.

»*Se, hvor stor en kærlighed Faderen har givet os, at vi skal kaldes Guds børn*« — 1. Joh. 3:1.

»*Ligesom en fader forbarmer sig over sine børn, forbarmer Herren sig over dem, som frygter ham*« — Sal. 103:13.

»Vær ved godt mod, han vil styrke eders hjerte« — Sal. 31, 25, eng. overs.

»Herren er min hyrde, mig fattes intet . . . Hans godhed og miskundhed skal følge mig alle mit livs dage, og jeg skal bo i Herrens hus for evigt« — Sal. 23, 1. 6, eng. overs.

Ganske vist kan Guds ords dyrebare løfter ikke forhindre, at vi føler smerte, men de kan mildne den. Den vise Salomon havde ret, når han sagde, at Guds ord var en gavnlig medicin — Ord. 4:22; 3:8. —

Vi har set, at disse velsignelser kommer gennem kundskab om Gud og tillid til ham. Der er nogle kristne, der ikke får disse velsignelser af mangel på kundskab; andre, som har kundskab, mangler tillid og tro; atter andre, og rimeligvis de fleste indviede Guds børn, nyder et ringe mål af disse velsignelser, skønt de kunne have dem i overflod ved at lære Gud endnu bedre at kende, ved grundig kundskab, forenet med lydighed og større tillid til den trofaste giver af løfterne.

Vi beder alle indviede Guds børn om at forene sig med os i at forny vor pagt med Herren, at være *hans* i lydighed og kærlighed, tilhøre ham i tanke, ord og gerning, så at vi under alle forhold kan eje og nyde hans velsignelser.

»Derfor, efterdi vi have disse forjættelser, I elskede! så lad os rense os selv fra al kødets og åndens besmittelse, så vi gennemføre hellighed i Guds frygt!« 2. Kor. 7:1. C. T. R.

»Forventende det salige håb«

»Jeg vil komme igen og tage eder til mig, for at, hvor jeg er, der skal også I være.« Joh. 14:3.

Hvilket frydefuldt håb, hvilken vidunderlig forsmag knytter der sig ikke til dette løfte for Herrens trofaste efterfølgere! I få

ord er alle de velsignelser, som Gud har beredt for dem, som elsker ham, indeholdt i dette løfte. Men ikke alle føler således ved disse ord; ikke alle ved om de velsignelser, der er beredte for verden eller forventer den lovede tid, når de skal strømme ud; og ikke alle er i en sådan sinds- og hjertetilstand, at de med glæde tænker på at møde Herren. Sikkert er der ikke mange i navnkristenheden, ja ikke engang blandt de sande kristne, som i deres daglige liv lever i den hjertetilstand, der får dem til at forvente dette møde med følelser af lykke og fryd.

Det er ikke alene falske lærdomme, der hindrer en glad forventning om denne store begivenhed, men også synd hindrer den, idet den bevirker skam og frygt i bevidstheden om, at ting og forkerte hjertetilstande, som kan være skjulte for medkristne, ikke kan skjules for Mesteren. Vi beder med David: »*Rens mig fra lønlige Synder, bevar også din Tjener fra formastelige Synder,*« og i samme grad som dette er vort hjertes ønske og vort livs bestræbelse og i samme grad som Guds ords vidnesbyrd findes i os og gør os i stand til at kende længden og bredden af Guds kærlighed og barmhjertighed, hvormed han dækker alle vore uforsætlige fejl, i samme grad er Herrens trofaste i stand til at glæde sig i dette løfte, og til at se frem med fryd ikke alene til mødet med Herren, men også til for evigt at være i hans nærhed og samfund. Men til alle, som ikke lever op til deres privilegier som børn af Gud og som medarvinger med deres Herre Jesus Kristus, til alle, som ikke søger at vandre varligt i Jesu fodspor, bringer disse ord kun et mål af glæde og et mål af håb.

De kendte ham ikke og toge ikke imod ham.

Når vi ser tilbage til den jødiske høsttid, ser vi klart, at vanskeligheden med Guds gamle Israel, og den direkte årsag til deres fald, lå i, at de ikke forstod, at Messias's komme, på hvilket de havde ventet så længe, var en dobbelt begivenhed, der havde sin begyndelse, da Jesus kom i kødet og har sin fuldendelse nu i vore dage ved Jesu andet komme som et åndevæsen i herlighed. Pro-

fetierne skelner ikke klart imellem Kristi lidelser og den efterfølgende herlighed; og det tilkommer ikke os utidigt at bebrejde de stakkels jøder, at de ser med håb og glæde hen til de endelige velsignelser, som Messias skulle bringe og overser de lidelser og prøvelser og døden, der nødvendigvis må gå forud for herligheden. Paulus henfører til denne deres forventende stilling i Ap. G. 26:7: »Som vort tolvstammefolk håber at nå frem til, idet de tjener Gud uafsladeligt.«

Vi spørger: Hvorfor blev det tilladt dem at falde ved en forkert opfattelse af profetierne? Hvorfor blev det ikke klart og afgjort forklaret dem, at Messias først skulle komme som en mand, fuld af piner og vel kendt med lidelser for at blive et syndoffer for hele verdens synder, og at han senere skulle komme som herlighedens konge for at frelse og velsigne den med hans eget blod købte ejendom? Svaret er: Fordi Herren ikke ønskede at drage hele Israel ind i Evangelie-menigheden. Han ønskede kun at drage en særlig klasse; derfor, som profeten forudsagde, talte han til dem i lignelser og dunkel tale, for at de skulle høre og ikke forstå, og se og dog ikke tro, for at de ikke skulle tage imod ham som deres konge. Guds handlemåde i denne sag ville være uudgrundelig, uretfærdig, ukærlig, uærlig, dersom den almindelige opfattelse af hans plan var den rette, dersom alle de, som forkastede Jesus skulle sendes til evig pine.

Men vi har set, at således var Guds plan ikke, medens kun den udvalgte klasse af Israel tog imod Herren, var de øvrige af dette folk blindede — for en tid — indtil den udvalgte klasse var bleven fuldtallig ved kald til hedningerne, da skulle Guds gunst vende tilbage til dem og hele Israel blive frelst fra den blindhed, der var kommet over dem. Deres forstands øjne skal blive opladte, og Kongen i herlighed vil ikke længere skjule sin mening under lignelser og mørk tale, men tværtimod udvirke, at »Herrens kundskab skal fylde hele jorden, så at ingen skal behøve at sige til sin næste: Kend Herren! Thi de skal alle kende ham, både små og store« (Jer. 31:34).

Når det nu var således med det naturlige Israel, hvorledes er det så med det åndelige Israel af navn, Kristenheden, der til en vis grad har taget imod Gud og Kristus? Kan de Kristne klart se forholdet mellem de to træk vedrørende Messias's første og andet komme? Nej, også de er blinde for en tid, skønt på en lidt anden måde; thi medens jøderne gennem deres traditioner var blinde overfor Kristi lidelser og kun så frem til det herlige rige, som han vil oprette for hele verdens velsignelse, ser de kristne sædvanligvis sagen fra det modsatte standpunkt, de ser kun Kristi første komme, lidelserne, genløsningsværket, men ser slet ikke Riget og velsignelsen af alle jordens slægter, ved vor Herres Jesu Kristi andet komme.

Men hvad er da grunden til denne forvirring, denne blindhed overfor kendsgerninger, der så klart er fremsat af profeterne, ja så klart, at Peter kunne erklære, at de genoprettelses tider, som skal komme ved Herrens anden nærværelse, har været talt om af alle Guds hellige profeters mund fra de ældste dage? Hvorfor ser de kristne ikke dette? Fordi de i samme forstand som jøderne er blinde. Ligesom de »sande israeliter« iblandt jøderne blev undervist af Herren og ført ind i sandheden, så at hveden i den nation blev bragt til kundskab om Messias, således finder vi også nu i denne evangelietidsalder skriftens klare undervisning om, at hvedeklassen vil få livets lys; og alle som er af klinteklassen, famler og snubler i mørke, således som i enden af den jødiske tidsalder. Hvorfor? Af den selvsamme grund. Fordi Herren stadigvæk ikke søger masserne, men særlige karakterer, dem, som er i hjerteharmoni med ham, de rene af hjertet, af motiver, af hensigter, de oprigtige, de ærlige. Disse bliver af Herren ledet til kundskab og værdsættelse af Messias's andet komme og rigets herlighed, ligeså sikkert som de »sande israeliter« blev det i enden af den jødiske tidsalder.

Den skjulte hemmelighed.

Der er en hemmelighed forbundet med dette emne, som apostolen gentagende omtaler — Guds »hemmelighed« (Rom. 16:25-26;

Ef. 3:9; 5:32; Kol. 1:26; Aab. 10:7). Denne hemmelighed, forklarer han, henfører til evangelietidsalderens menighed. Den særlige forbindelse mellem denne og dens hoved og Herre er ikke bestemt at skulle forstås af verden, ej heller af navnkristenheden, ja ikke engang af de sande kristne, som ikke er i den rette stilling og helt indviet til Herren.

Når vi kaster et blik på »hemmeligheden« forklares hele situationen. Vi ser, at den lovede Messias, hele verdens befrier fra syndens og dødens trældom, genopretteren, den store profet, præst og konge, hvis tusindårige regering som »Abrahams sæd« skal bringe velsignelse til alle jordens slægter, fra Guds standpunkt set *ikke er vor Herre Jesus alene*, men også hele Guds menighed, de trofaste i Kristus Jesus, den »lille hjord«, som Gud i denne tidsalder udvælger blandt menneskene. Disse udgør den Messias, som Gud lovede og bestemte til verdens befrielse.

Har vi grebet »hemmeligheden«, viser den os, at Kristi første komme i kødet for at lide har været fremadskridende i næsten nitten århundreder. Først kom den Herre Jesus, *»den enbårne af Faderen, fuld af nåde og sandhed«*. Han var forløberen, ingen kunne komme før ham; alle som ville ledsage ham, måtte være hans efterfølgere og under hans magt og ledelse, thi han er hoved over alle ting. Han lærte visse lektier, som skulle gøre ham skikket til at blive den store ypperstepræst for verden. Apostelen siger her om: *»Derfor måtte han blive sine brødre lig i alle ting, for at han kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst over for Gud til at sone folkets synder«* (Hebr. 2:17).

Ved at ofre sig selv har denne kongelige ypperstepræst *købt* verden og muliggjort en genoprettelse af alle ting, og samtidig gjort det muligt at kunne indbyde nogle af de genløste til at blive medarbejdere med ham i hans rige. Men var det nødvendigt, at hovedet for dette præstedømme skulle prøves i alle ting og lære lydighed af det han led, så var det visselig ikke mindre nødvendigt, at alle lemmerne på dette legeme skulle opøves, prøves, dannes, gøres *»dygtige til de helliges arvedel i lyset«*. Hvor klart er

det derfor, at ligesom hovedet blev åbenbaret i kød, set af mennesker, vidnet af engle, skulle også alle lemmerne blive åbenbaret i kød, som apostelen erklærer: »Ligesom han er, således er vi i denne verden« (1. Joh. 4:17).

Set fra dette standpunkt forstår vi, at Kristi første komme eller advent har været gradvis og dækker en periode af næsten nitten århundreder. Vi ser, at Mesteren har anerkendt disse lemmer på hans legeme, gjort dem til sine udsendinge og budbringere og har igennem dem vidnet for verden. Og i deres lidelser har han lidt, thi vi »udfylder det, som fattes i Kristi trængsler« (Kol. 1:24). Apostelen Peter erklærer, at profeterne talte om Kristi lidelser og den derefter følgende herlighed (1. Pet. 4:13). Øjensynlig endte lidelserne ikke på Golgata, ellers ville herligheden være begyndt for længe siden. Ordene i vor tekst er også i fuld harmoni hermed, thi Mesteren henvendte sig ikke til verden, men til disse, til hans brødre, hans menighed, hans legemes lemmer, til »eder«. Hans erklæring indbefatter, at når alle disse »I« og »eder« er fundet, prøvet og kendt værdige, vil hovedet, som imidlertid var gået ind til herligheden, åbenbares igen for da at være for evigt forenet med sine lemmer »i herlighed og magt«. og i hvilken hensigt?

Gud er »i går og i dag den samme, ja til evig tid«, og hans planer er uforanderlige, derfor er også alt det, han har beredt med hensyn til Messias, hoved og lemmer, dele af den oprindelige plan. Dette indbefatter, at når denne store Messias er forvandlet og herliggjort og ikke længer er i kødet, men i ånden, ikke længer er af menneskelig natur, men af guddommelig natur, da skal den tid komme, hvor alle de velsignede løfter fra de gamle dage får deres opfyldelse: »alle tings genoprettelses tider«. Da skal Israels blindhed borttages, og hedningernes blindhed ligeså. Der er jo skrevet, at de blindes øjne skal åbnes og de døves øren oplades, og da skal Satan, denne verdens gud, blive bundet og ikke mere forføre folkene. Apostelen erklærer, at han har forblindet verden, og han tror uden tvivl, at han har hindret Guds plan. Men, se! efterhånden som tågen spreder sig, opdager vi, at den Almægtige har gjort

brug af den intet anende modstander for at bevare den hemmelighed, som han ville, at kun de trofaste skulle forstå, før dagen åbenbarer den. Da skal hele verden løses fra uvidenhedens, overtroens og blindhedens trældom og blive seende. Og sikkert vil mange juble af glæde og give Gud ære og pris og tak for hans velsignede plan, der får sin udfoldelse gennem det herliggjorte præsteskab, for hvilket Herren er hoved og leder og genløser.

Vildfarelser fordunkler sandheden.

Falske lærdomme har omtåget dette sande syn på Herrens andet komme i mange kristnes sind. 1) Først kom den forkerte tanke, at menigheden i dens nuværende tilstand i kødet skulle opfylde Guds løfte til Abraham, at velsigne Israel og alle jordens slægter. Hvilken forkert opfattelse! Ganske vist er der fulgt velsignelse med Evangeliets forkyndelse, selv når den har været sørgeligt blandet med menneskelige traditioner; det er også sandt, at et mål af civilisation og oplysning er fulgt i vidnesbyrdets kølvand, selv når det har været givet gennem ufuldkomne læber. Men det er ikke den velsignelse, Gud har lovet. Det er ikke den »genoprettelse«, som er forudsagt af alle de hellige profeter. Det er i ingen forstand af ordet »*velsignelsen af alle jordens slægter*«. Ej heller har dette mål af velsignelse nået mere end en lille del af de levende slægter på jorden, for ikke at tale om alle de slægter, der er gået ind i dødens store fangehus. Det er en uhyre kortsynet folkning at anvende til de nitten århundreders ringe og ydmygede menighed alle disse herlige løfter om magt og ære og herlighed og en jord fyldt med Herrens kundskab og sejr over synd, ondskab, uvidenhed og Satan og alle slægters velsignelse og opløftelse — alt det, der så klart er berettet af alle de hellige profeter!

2) En anden falsk lære, som har bidraget til at fordunkle sandheden om Herrens andet komme er den teori, at de, som dør, *dør ikke*, men er, når de dør, tværtimod mere levende end før, at de kun *synes* at dø, men i virkeligheden bliver de i dødsøjeblikket overklædt med udødelighed og går som åndevæsener ind i en

evighed af enten salighed eller pine. Denne ubibelske lære gør løftet om en opstandelse fra *de døde* til intet ved påstanden om, at *ingen er døde*; den gør også vor tekst og hundreder andre skrifter til intet, thi hvorfor skulle de, der tror således, have nogen interesse i et sådant løfte fra Jesus: »*Jeg vil komme igen og tage eder til mig*«?

I samme forhold som læren om Kristi andet komme og opstandelsen fra de døde, som da skal gå for sig, er tabt af syne, i samme forhold er mørke og blindhed og et fattigt åndeligt liv blevet resultatet. Dog får de kristne, som lever i håbet om Herrens genkomst, skønt bundet af falske lærdomme, en velsignelse. Og dette må være tilfældet med ethvert af den guddommelige sandheds træk, thi disse har alle en helliggørende magt, som også vor Frelser bad: »*Hellige dem i sandheden; dit ord er sandhed*«. Den, som endog kun har eet mål af sandhed imod ni mål af vildfarelse, har i dette ene en helligende magt; den, som har fem dele sandhed og fem dele vildfarelse, har i samme forhold en helligende magt; den, som ved Guds nåde kan blive frigjort fra al vildfarelse, vil have ti dele af sandhedens helligende magt til at virke i ham at ville og at gøre Guds gode velbehagelige vilje.

Disse ti forskellige punkter af sandheden har ikke heller lige samme magt, og iblandt dem kender vi ingen, der har en mere rensende indflydelse end dette, der henføres til i vor tekst: »*Det salige håb*«, »*vor Frelser Jesu Kristi herligheds åbenbarelse*«.

Dette håb renses.

»*Hver den, som har dette håb til ham, renses sig selv, ligesom han er ren*« (1. Joh. 3:3). Den, som ikke har dette håb, kan godt i noget mål rense sig selv; ud fra andre motiver, men han vil næppe blive renseset i samme grad, som han vil blive ved dette håb. Vi kan være sikre på, at ingen uden de rene af hjertet kan ærligt og sandt eje dette håb. For de urene må det snarere være en forfærdelig tanke, at han, som kan læse hver en tanke og bevæggrund i hjertet, om en kort tid vil være nærværende; og at alle

skal fremstilles for ham, åbenlyst og nøgne. Den urene ville føle sig dårligt stillet, dersom han fandt sig selv midt iblandt de rene og ædle. Og værre ville det forekomme dem, hvis det blev stillet dem i udsigt, at således skulle det være i evighed. Den urene kan ikke begære en plads i en sådan forsamling og heller ikke kunde han glæde sig i det håb, som hersker der.

Når vi taler om de rene af hjertet, som er de eneste, der kan fryde sig i dette håb, må vi ikke forstå det således, at de skal være fuldkomne i kødet, i hvert ord og hver gerning. Vi har Guds egne ord for, at *»der er ingen retfærdig, end ikke een«*. *»Alle fattes æren fra Gud«*. Men Herren kender vor skabning, han kommer i hu, at vi er støv, at vi er undfangen i misgerning og født i synd, at børnenes tænder blev ømme på grund af syndens sure druer, som vore første forældre spiste. De, som glæder sig i dette løfte, *»var vredens børn ligesom de andre«*, og forskellen nu er, at deres synder er dækkede af det store genløsnings-offer. De har fået en ny stilling hos Herren som *»nye skabninger«*, ikke længere syndere, men venner, antaget i den elskede, ikke efter kødet med dets ufuldkommenheder, men efter det nye sind, det nye hjerte med dets nye længsel og bestræbelse.

Kun få ved om Herrens nærværelse.

Kære brødre! Lad os huske vel på og bevare i vort sind mestestens løfte at komme tilbage, og lad det nu, i tiden for hans *»parousia«* (usynlige nærværelse), have indflydelse på alle vore ord og handlinger, ja, også på vore tanker. Dette store håb, at vi snart skal erfare vor opstandelses forvandling og blive gjort lig vor kære Genløser og se ham som han er og dele hans herlighed i den store *»epifania«*, fremstrålen af Guds sønner i rigets herlighed, — lad det begejstre og henrykke vore hjerter, løse vore læber og styrke os til ved enhver lejlighed at tjene vor Mester og troens husholdning. Når dette håb i så mange århundreder har været et anker for Herrens folk, hvor meget mere betyder det så ikke for

os, som lever nu i selve hans nærværelse, ventende på hans »*apokalypsis*«, hans åbenbarelse i rigets herlighed!

Når vi ser Herrens handlemåde i de forgangne tider, forstår vi nu, at der er forskellige ting i forbindelse med Herrens andet komme, som er ufatteligt for det naturlige menneske og kun kan ses af de trofaste, der er under åndens ledelse. Ligesom jøderne ikke kunne gribe kendsgerningerne, der var forbundne med Herrens nærværelse, undtagen de få sande israeliter, således må vi også vente, at kun få i disse dage er i en sådan hjertestilling, at de klart kan skelne måden for Herrens andet komme. Herrens nærværelse, usynlig for mennesker, er nu for at indsamle hveden i lade, i Herrens lade, og klinten til opbrænding; og derefter vil den fuldendte Kristus, hoved og lemmer åbenbares i rigets herlighed som retfærdighedens sol, der bringer lægedom og velsignelse og fornyelse til alle mennesker, som vil være villige til at tage imod det under retfærdighedens vilkår. C. T. R.

Genopbygning efter Bibelen

Vennekredsen i København sendte i efteråret en pakke med fødevarer til Broder Hagelstein. Af taknemlighed derved sendte vor kære Broder os på tysk et udskrift af bogen: »Bibelen har alligevel ret«.

Ved et af vore møder blev dette oversat for vennerne. De fandt det meget interessant. Da vi i »Daggry« har beskæftiget os meget med Israel, lader vi hermed vor Broders uddrag gå videre ud til vennerne.

Økonomisk planlægning efter Det gamle Testamente — Patriarkbrønde forsyner nybyggere — »Honning fra klippen« — Stenmure til opsamling af dug — Ny bjergværksdrift i Salomo's miner — Pionerarbejde efter bibelsk forbillede.

At Det gamle Testamente ejer en moralsk og åndelig virkekraft, der ikke har sat noget til i tidernes løb, vil ingen bestride. Men at denne virkekraft også kan gøre sig gældende i de hårde realiteter, hvor det drejer sig om et lands samfundsmæssige nyordning, er helt uden sidestykke.

Siden år 1948 har den tretusindårige »Bøgernes Bog« spillet en rolle som en erfaren rådgiver ved genopbygningen af den moderne stat Israel. Både for den landbrugsmæssige og for den industrielle udvikling har dens historisk nøjagtige overleveringer vist sig at være af største betydning.

Det nye statsområde er noget over 20,000 kvadratkilometer stort eller lidt mindre end Jylland. Kun Jizre'el-sletten og de frugtbare lavninger ved Genezaret sø kunne i 1948 i nogen måde svare til den bibelske forestilling om »*landet, der flyder med mælk og honning*«. Vidtstrakte områder i Galilæa og næsten hele Judæas bjergland viste et helt andet ansigt end på Bibelens tid.

Århundredlang misrøgt havde endogså ødelagt grønsværen. Rovdrift på bevoksningen af oliven og figentræer på bjergskrænterne havde udtørret det hele. Fremadskridende karstdannelse og en betydelig erosion blev følgerne deraf.

De uerfarne nybyggere, som dertil var fuldstændig ukendt med landet, fandt en uvurderlig hjælper i Det gamle Testamente, der lettede dem mange afgørelser med hensyn til opdyrkning, skovplantning og industrialisering. Derfor er det ikke ualmindeligt, at selv eksperter spørger det til råds i tvivlstilfælde.

Således skriver dr. Walter Clay Lowdermilk, der er specialist i jordforbedring og dyrkning af nytteplanter:

»Lykkeligtvis røber Bibelen os, hvilke kulturer der kan trives i de enkelte områder. Vi ved fra Dommerbogen, at Filistrene dyrkede korn; thi Samson bandt halerne på rævene sammen to og to og *fastgjorde en fakkelt midt imellem og slap rævene løs i Filistrenes korn*. På samme måde stak han deres olivenlunde i brand, og da han var på vej for at besøge sin udkårne, kom han også

forbi *vingårde* (Dommerbogen 14:5 og 15:4—5). Alle disse kulturer lykkes nu godt i denne egn.«

Ethvert forsøg på bosættelse i Negeb (Sydlandet) syntes dømt til at mislykkes. For sydpå fra Judabjergene strækker der sig lige fra Hebron og ind i Ægypten ikke andet end ørkner, gennemskåret af tørre dale og blottet for al plantevækst. Meteorologiske målinger gav under 150 mm nedbør i gennemsnit årligt. Det var nedslående.

Ved så ringe mængde nedbør kan intet gro. Men vidste beretningerne fra patriarktiden ikke bedre besked? »*Derpå brød Abraham op derfra til Sydlandet og slog sig ned mellem Kadesj og Sjur og boede som fremmed i Gerar*« (1. Mos. 20:1). Patriarkfaderen var hyrde, han levede i nøjeste samhørighed med sin store hjord og måtte have græsning og vand.

En ekspedition med geologer strejfede i uger gennem de øde sandklitter og klipper i Sydlandet, Negeb. Og de fandt virkelig, hvad de søgte. Og nu gjorde de moderne Israeliter det samme, som Isak engang havde gjort. »*Så drog Isak bort og slog lejr i Gerars dal og bosatte sig dér. Men Isak lod atter de brønde udgrave, som hans fader Abrahams trælle havde gravet*« (1. Moseb. 26:17—18). Tilstoppet af sandmasserne ligger de ældgamle brønde der endnu og giver som forhen klart, rent vand i bunden, *rin-dende vand*, som Isaks trælle fandt (1. Moseb. 26:19). Dermed mentes drikkevand, for ellers er grundvandet i Negeb — som også jordbundsundersøgelser har vist — brak og derfor ikke til at drikke. Nu står der igen telte som fordem på de samme steder, nemlig hvor der er vand. Den brønd, ved hvilken Abrahams forstødte trælkvinde Hagar holdt rast med sin søn Ismael (1. Mos. 21:14—19), leverer i dag vand til 60 nybyggerfamilier. Rumænske jøder har slået sig ned på en nærliggende bjergskrænt, kun et par kilometer fra det bibelske Be'ersjeba.

I samme egn er der noget andet, som fortjener at bemærkes. Nybyggerne har plantet spæde unge træer, som trives herligt. »Det første træ, som Abraham plantede i Be'ersjeba's jord, var en

tamarisk,« udtalte den israelitiske forstekspert, dr. Josef Weitz. »Efter hans forbillede har vi nyplantet to millioner i dette område. Abraham havde gjort det eneste rigtige. For tamarisken er et af de få træer, som ifølge vore undersøgelser kan trives i Sydlandet, hvor den årlige nedbør er under 150 mm.« — Her var det også Bibelen, som gav det afgørende fingerpeg: *»Men Abraham plantede en tamarisk i Be'ersjeba (1. Mos. 21:23).*

En afgørende forudsætning for frugtbargørelse af det vandfattige land er skovplantning. Lige siden indvandringens begyndelse har nybyggerne i Palæstina anlagt skove. Ved valget af træarter kunne de lige så vel forlade sig på deres stamfædres optegnelser som ved valget af egnet terræn. Da spørgsmålet blev rejst for nogle år siden, om de nøgne bjergskrænter i den nordlige del af staten kunne skovklædes, gav Jösuabogen svaret: *»Da sagde Josua til Josefs slægt, til Efraim og Manasse: Du er et talrigt folk og har stor kraft; du skal ikke komme til at nøjes med een lod, men et bjergland skal tilfalde dig: thi det er skovbevokset, og når du rydder det, skal det tilfalde dig.«* (Josuabogen 17: 17—18).

Det var velbekendt, at de to stammer bosatte sig nord for Jerusalem fra bjergkæderne ved Betel over det bibelske Sikem ved Foden af Garizim og op til Jizre'el-sletten. »Da træer som bekendt vokser bedre på steder, hvor der allerede engang har stået nogle,« argumenterede professor Zohary fra det hebraiske universitet, »sætter vi vor lid til Bøgernes Bog.«

Meget hovedbrud er voldet ved en ret dunkel antydning i Bibelen, som for få år siden ingen kunne forstå: »Han ... nærrede det (Israel) med markens frugter, lod det suge honning af klippen og olie af bjergets flint.« (5. Mos. 32:13). Gådens løsning fandt man i Negeb, hvor man stødte på tusinder af runde indhegninger af sten. Vand var der ikke noget af rundt omkring, hverken kilder eller grundvand af nogen betydning. Men da sandet blev skovlet til side, fremkom der nedenunder ældgamle rester af rødder

af olietræer og vinstokke. Disse stenmure havde i længst forgangne dage ydet værdifuld tjeneste ved at samle dug.

Anlægget af disse mure røber et forbavsende kendskab til luftfugtighedens fortætning. Stenene er pakket så løst, at de lader vinden blæse igennem, og netop derved kan fugtigheden sætte sig på dem. Denne mængde af væde er tilstrækkelig til i længden at ernære et oliventræ eller en vinstok. Indenfor hver mur står altid kun een plante. Druernes søde saft blev i gamle dage ofte omtalt som »honning«. Oliventræet giver olie. Honning og olie blev således *suget af klippen, af bjergets flint*. Også de moderne Israeliter har lært i høj grad at skatte disse små, hensigtsmæssigt anlagte dugsamleres betydning for landbrugets genrejsning.

I andet halvår 1953 blev der for første gang udvundet 3000 tons kobber i Israel. Der, hvor boligerne for kong Salomo's arbejdere og slaver stod for tre tusinde år siden, ligger der nu moderne grubebyer. Kobberudvindingen kan stadig betale sig. Geologen dr. Ben Tor satte i 1949 undersøgelser i gang for at prøve de antikke kobberminers kapacitet og rentabilitet. Fagfolk kom til det resultat, at malmforekomsterne rækker til, at der kan udvindes 100.000 tons kobber. Og de anslår, at udløberne fra minerne yderligere kan levere endnu 200.000 tons. Ved *Ezzjongeber, der ligger ved Elat ved det Røde Havs kyst* (1. Kongeb. 9:26), har der siden være arbejdet i stor stil. Jeeps og lastbiler farer frem og tilbage i gule støvskyer, og kolonner af solbrændte mænd svinger hakke og skovl. »Alle vegne, hvor malmens forekomst er særlig rig,« udtaler en mineingeniør, stødte vi på slagger og ovne fra Salomon's minearbejdere. Man føler det ofte, som om arbejderne først lige var gået derfra.«

I bjergværkets hovedkontor hænger der en tavle på væggen. Den lyder således: »*Thi Herren din Gud vil føre dig ind i et herligt land ... et land, hvis sten giver jern, og i hvis bjerge du kan hugge kobber*« (5. Moseb. 8:7—9).

Ganske vist har man endnu ikke taget fat på igen at udvinde jern, men forekomsterne af det er allerede registreret. Ikke langt fra Be'ersjeba, altså netop dér, hvor de jernsmeltende Filistre boede, stødte dr. Ben Tor på bjergvægge med rødligsorte årer, som er tegn på jernaflejringer. Ved undersøgelserne fandtes forekomster, der anslås til 15 millioner tons. Ganske vist drejer det sig om ringere jernmalm, men ind imellem er der også fundet udmærket malm med 60—65 procent rent jern.

En nøgtern forretningsmand, Xiel Federmann, kunne ikke få et andet, meget velkendt bibelcitát ud af hovedet. Det er fra beskrivelsen af Sodomás og Gomorras ødelæggelse, hvor der står: »... *han så røg stige til vejrs fra landet som røgen fra en smelteovn*« (1. Moseb. 19:28). Det lod ham ikke i fred. Tydede denne røg ikke på jordgas? Hvor der er gas i jorden, har man længe vidst, er der også olie. Et selskab blev stiftet, og nogle eksperter udsendt til det Døde Hav. De bekræftede fuldt ud Federmanns formodning. Den 3. november 1953 blev den første israelitiske oliekilde boret.

Over 50 bondebygder er opstået i disse år mellem de bibelske steder Dan og Be'ersjeba. Omtrent hver eneste af dem råder over en lille moderne pumpestation, der er lagt over en kilde eller en brønd fra gammel tid. Efterhånden antager landet mange steder igen det venlige præg, det har i billederne fra Det gamle Testamente.

Det er en streng opgave, den unge stat Israel har påtaget sig. Men dens borgere er fast overbevist om, at de og deres efterkommere — ikke mindst ved Bibelens hjælp — skal kunne magte den, og at det skal gå i opfyldelse, hvad Ezekiel profeterede for Israels børn:

Det ødelagte land skal dyrkes, i stedet for at det har været en ødemark for alles øjne, som kom forbi. Da skal man sige, dette land, som var ødelagt, er blevet som Edens Have. (Ezekiel 36: 34—35).

TAK

Gennem disse linier vil vi gerne bringe alle kære venner vor hjerteligste tak for de mange kærlige hilsner, vi modtog til jul og nytår fra hele Skandinavien, Tyskland, England og Amerika. Vi glæder os meget over dem og værdsætter dem. Helst ville vi skrive og takke hver enkelt derfor, men dette lader sig desværre ikke gøre.

Ved et møde delte vi disse hilsner med vennerne, og vi følte os som en meget stor familie, hvad vi jo også er, nemlig Guds familie.

En af hilsnerne har vi fået anmodning om at bringe videre ud:

Kære Broder Herman Larsen:

Kristelig kærlighed og hilsner til dig selv og til alle!

Ved begyndelsen af det nye år 1958, vil jeg gerne benytte lejligheden til at udtrykke vor værdsættelse af din gode ånd af samarbejde, og dit arbejde af kærlighed til vennerne. Vi vil være taknemlige for, om Broder Larsen vil give videre til alle kære venner i Danmark, vor værdsættelse af deres medvirken i tjenesten.

Min bøn er, at vor kære Herres rigeste velsignelser må være med eder alle, for at lede og styrke til ethvert behov i dette år 1958.

Eders i det velsignede håb

Broder W. N. Woodworth.

Medfølgende opmuntrende brev vil vi gerne gøre vennerne delagtige i:

Til Herm. Larsen.

Fyen, december 1957.

Hjertelig tak for Deres venlige brev, og for de 2 af Broder Russels bøger, som vi i går modtog, og ligeså tak for de gode blade eller hæfter, vi håber, at det alt sammen må blive til glæde og opmuntring for vore interesserede. Tak fordi vi mod sædvane fik lov at købe bøgerne. Pengene passer, da det er vor hensigt senere at abonnere på Deres blad (i øjeblikket har De jo venligst forsynet os rigeligt), sender vi til den tid de nødvendige 7 kr. Vi har hidtil holdt »Vagttårnet« og også til en vis grad været tilknyttet »Jehovas Vidner« og har vel også en del at takke Dem for, da det var Dem, der først åbnede vore øjne for Bibelens betydning; men desværre er det sådan, at deres lære træl binder i stedet for at frigøre, og nu, da vi er så lykkelige at eje Russels bøger, ser vi for alvor, hvordan »Vagttårnet« i stedet for at bringe mere lys, tværtimod mere og mere mørklægger store dele af Guds gode ord. Vi har derfor helt trukket os bort fra denne organisation og derved skaffet os mange fjender, dog er vor glæde, tro og taknemmelighed større end nogensinde.

Min mand og jeg takker Dem endnu engang og sender Dem og Deres medtjenere vore bedste ønsker om fortsat fremgang og velsignelse i Deres gerning.

Til alle læsere af »Daggry«

Vi tilråder indtrængende vore kære venner til ikke blot stadig at studere de seks bind af studier i skriften, men også til bestemt at afvise enhver lære og tankegang, (fra hvem den end måtte komme), der leder bort fra disse velsignede studier.

Vi burde i sandhed være meget varsomme, at vi ikke tilsidesætter den undervisning, der så åbenbart er givet os af Herren, til hjælp og styrke for fodlemmerne på Kristi legeme.

Lad os da ikke agte på lærdomme, der går imod denne undervisning, dette vil blot føre til forvirring og til åndelig skade for os som nye skabninger i Kristus.

»Derfor, Brødre, stå støt, og hold fast ved de lærdomme, som I har lært, — og han vor Herre Jesus Kristus, og Gud vor Fader, som elskede os og gav os en evig trøst og et godt håb i nåde, han trøste eders hjerter, og styrke eder i al god gerning og tale«! (2. Tes. 2:15-17).

Vor kære Broder i Herren

FREDERIK JOHANSEN

Slæggerup pr. Roskilde.

afsluttede sit indviede jordiske liv tirsdag aften den 10.-12.-1957. Et hårdt fald med en scooter på en dårlig vej medførte døden efter nogle dages forløb. Vor kære Broders inderlige ønske var, om han på en mere direkte måde end ved landarbejdet, kunne tjene Herren og den sandhed, der var blevet ham så kær; han havde også gjort skridt til at virkeliggøre dette.

Herren har set til var Broders ønske og længsel og nu sat ham til en højere tjeneste på den anden side forhænge.

»Salige er de døde, som dør i Herren herefter.« - Ab. 14:13.

Ihukommelsesnadværen

bliver i år den 3. april om aftenen (»Skærtorsdag«), efter den jødiske kalender.